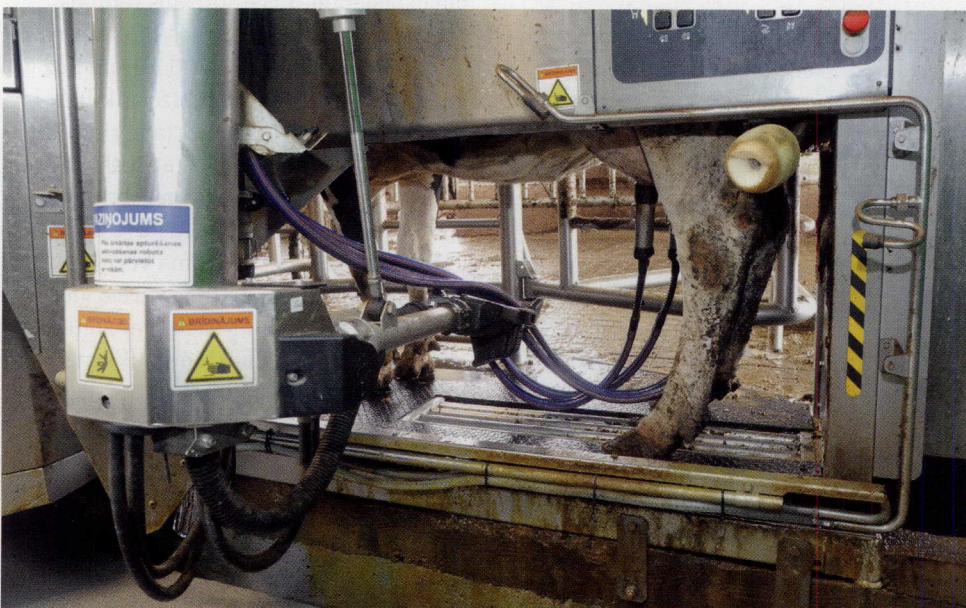

Gaisa plūsma, ventilācija, visi labturības nosacījumi saliekas kopā un mazina mas-tītu un citus riskus.

Līdz šim sadarbojāties ar Latgales LIS, patlaban esam daļēji pārgājuši uz SIA "Sile-nieces veterinārais serviss". Nopirkām ser-tificētu vaislas bulli telēm, jo bija problēmas ar sēklošanu, daudz telīšu neapsēklojās. Govis varētu turēt vairāk, tomēr nebija ražojošo govju. Bullis darbojas. Tas mūsu gadījumā ir labs risinājums. Nezinu gan, vai ilgtermiņā. Ja viss būs labi, bulļa pirkums atmaksāsies pāris mēnešu laikā. Mans uzdevums ir redzēt, kuru teli apsēklo. Arī citās valstīs, piemēram, Austrijā izmanto vien dabīgo lecināšanu. Tas nav aizliegts.

"De Laval" slaukšanas robots darbībā. Saimniecība šo zīmolu izvēlējās pēc agrākās sadarbības izvērtējuma un pakalpojumu centra atrašanās vietas.

Vidējais laktāciju daudzums ir aptu-veni tāds pats kā vidēji valstī. Vēlamies to uzlabot.

Kāda ir piena kvalitāte?

Tauki un olbaltumvielas ir agrākā līmenī – tauki pienā pārsniedz 4%, olbal-tumvielu ir vismaz 3,3%. Somatisko šūnu daudzums ir mazinājies. Labais tauku īpatsvars pienā ir skaidrojams ar to, ka ganāmpulkā aizvien ir brūnās šķirnes gotiņas. Mūsu ganāmpulkā ir Holštei-nas melnraibās, Holšteinas sarkanrai-bās un Latvijas brūnās govīs, kurām pienā ir lielāks tauku daudzums nekā melnrai-bās šķirnes govīm. Ja būtu vien Holšteinas melnraibās govīs, tad tauku būtu būtiski mazāk. Pamazām pāriesim uz Holšteinas melnraibo un sarkanraibo šķirni, attīstī-sim ganāmpulkā divas šķirnes.

Patlaban notiek diskusija, kādu šķirņu govju ganāmpulkus valsts atbalstīs. Ja sola

50 eiro par krustojuma govi, tad es 4–5 gados ar citām šķirnēm saņemšu vairāk. Krustojuma govs dažkārt dod vairāk piena nekā tīršķirnes govīs. Kurp mēs virzāties? Nav skaidrs, kas tiek lobēts.

Kā šajā gadā sokas ar lopbarības gatavošanu?

Pirmais plāvums ir nopļauts, un arī siens ir nopļauts. Nopļāvām visu, kas bija izaudzis. Nu gaidām lietu. Lopbarības šogad ir būtiski mazāk nekā citus gadus. Ja būs lietus, tad otrajā un trešajā plā-vumā vajadzīgo daudzumu savāksim. Pat-laban saimnieki meklē, kur pirkt lopba-rību, visiem pļavas cieta no sausuma. Zāle ir reta, maza auguma, augšanas laikā

izžuvusi. Arī kukurūzai ir jāaug. Siltums ir, tomēr vajag mitrumu. To, ko varam, pļaujam un vācam. Ir saimniecības, kas skābbarībā liek rudzus un citas graudaugu kultūras. Rudenī graudi pirkšanai būs, jautājums ir – vai būs par ko pirkt.

Mēs lopbarībai audzējam ziemas un vasaras tritikāli. Audzējam arī vasaras miežus, ziemas kviešus, auzas un ziemas rapšus. Citus gadus ir arī vasaras rapši. Zālāji ir pavisam 150 ha, kukurūza aptu-veni 60 ha platībā. Pēc pirmā plāvuma zālāji ir izdeguši. Ar graudaugiem ir tā, ka vasarāji ir ļoti īsi un dzen vārpas, tas ir ļoti agri. Redzēs, kāda būs raža. Daļu vasa-rāju, tostarp tritikāli, lietus neietekmēs, jo vārpa lielāka nekļūs.

Barības maisījumā uz galda ganām-pulkam ir milti, mikroelementi, kukurūza, zāles skābbarība, sāls, soda, krīts. Viss nepieciešamais, ko iesaka mūsu

konsultante Silvija Dreijere. Rupjā lopba-rība ir pašu audzēta un gatavota.

Cik ilgi var darboties ar šābrīža piena iepirkuma cenu?

Kā teicu iepriekš, visu ienākušo naudu tērēju rēķinu apmaksai un tāpat par visu piegādāto nevaru norēķināties. Vēl ir jāpie-bilst, ka nodokļi Latvijā ir vieni no aug-stākajiem Eiropā. Pirms vairāk nekā gada OECD norādīja uz to, tomēr mūsu pie varas esošie *austrumu gudrie* ieteiku-mus neņem vērā. Būs atkal tiesāšanās, atkal nodokļu maksātāji maksās naudu par to, ka nekas nav darīts. Cik tālu nodokļus var celt? Mūsu kooperatīva vadītāja Aija Kiserovska stāstīja, ka Polijā saimniekus, kuri uzbūvē tādu fermu kā mana, nāka-mos desmit gadus ir atbrīvoti no vairāku nodokļu maksāšanas. Atbalsta mehānismi šajā valstī ir atšķirīgi no Latvijas atbalsta mehānismiem.

Latvijā piena ražotāji nu jau trīs mē-nešus pārdod pienu par viszemāko cenu Eiropas Savienībā. Kāpēc esam pēdējie?

Latvijā ir vairāk nekā 30 piena pār-strādes uzņēmumu. Ja to ir tik daudz, ar kādu noslodzi un cik efektīvi tie darbo-jas? Tie saņem 70% valsts atbalstu iegul-dījumiem, bet iekārtas nodarbina ar 30% noslodzi! Vai ir jēga šajos uzņēmumos ieguldīt? Un, iespējams, agrāk ieguldītā nauda ir jāatprasa. Mums, lauku saimnie-kiem, ja neapsējam daļu lauka ar grau-diem, draud ar naudas atprasīšanu. Arī jaunajā novietnē – ja, piemēram, dur-vis nebūs pareizi ieliktas, LAD par tām nemaksās. Diemžēl lielie pārstrādes noza-res blāvēji pirms jaunā gada saņēma 50 miljonu eiro lielu atbalstu, jo nevarēja tajā brīdī samaksāt augsto piena iepir-kuma cenu. Latvijā nav kārtīgas valsts lauksaimniecības politikas nu jau 30 gadu garumā! Kādus mērķus mēs vēlamies sas-niegt? Ko mēs atbalstām? Kādus saim-niekus – ražojošos, dīvānzemniekus vai neražojošos saimniekus? Skarbā realitāte ir, ka atbalstām visus, bet beigās nedabū neviens. Patlaban esam nonākuši punktā, kad nozare beidzot ir jāsakārto. Ir piena krīze. ES mums vaicā – kas ir darīts kopš iepriekšējās krīzes? Nekas. Viss ir aiz-mirsies! Patlaban diskutē par ilgtermiņa piena iepirkuma līgumiem. Tas būs atskai-tes punkts, ka kaut ko esam sākuši darīt Eiropas Savienībai, kas tūlīt mums pateiks – kāpēc jums ir jāpiešķir atbalsts, ja kopš iepriekšējās krīzes neesat neko darījuši un mācījušies? Katrā krīzē runājam par vienām un tām pašām lietām. Kāpēc pa vienu piena loku aizvien brauc daudzu